

Liturghiile și transsubstanțierea

Ioan Botezătorul, referindu-se la Hristos, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Și în epistola către Evrei 9.26 se spune despre Hristos: „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” În capitolul următor se explică în afară de aceasta, că animalele de jertfă în Vechiul Testament niciodată nu au fost în stare să îndepărteze păcatul odată pentru totdeauna. De aceea ele trebuiau repetate zilnic de către preoții iudei. Autorul vorbește apoi despre eficiența jertfei lui Hristos, pe care o simbolizau anticipat jertfele de animale. Ea nu mai trebuie repetată niciodată, spune el: „Dar Acesta, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu ... Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (Evrei 10.4,10,12,14).

Biblia nu ar fi putut exprima mai clar, că mântuirea omenirii a avut loc o singură dată pentru totdeauna prin moartea ca jertfă, prin înmormântarea și învierea lui Hristos: „Pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna când S-a adus jertfă pe Sine Însuși” (Evrei 7.27). Nimic altceva nu mai este necesar pentru împăcarea deplină a omenirii cu Dumnezeu: „Cine crede în Fiul are viața eternă ... și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 3.36; 5.24).

Jertfa unică a lui Hristos a obținut deplin și veșnic salvarea noastră. Astfel noi avem deja iertarea păcatelor și eliberarea de pedeapsa pe care o cere dreptatea lui Dumnezeu. Moartea Sa a dat naștere vieții veșnice și a pregătit un loc în cer, ca dar al harului lui Dumnezeu, pentru toți aceia care primesc pe Hristos ca Domn și Mântuitor. Scurt înainte să-Și încredințeze duhul în mâinile Tatălui, Hristos a strigat încă o dată în triumf: „S-a sfârșit!” Orice încercare de a aduce o jertfă suplimentară sau să faci ceva, pentru a obține iertarea păcatelor și primirea la Dumnezeu, ar însemna să tăgăduiești suficiența a ceea ce Hristos Însuși a adus deja demult și ceea ce Dumnezeu a primit deja.

Căci orice încercare de a oferi lui Dumnezeu ceva spre împăcare mai mult decât jertfa lui Hristos reprezintă respingerea darului mântuirii. Dacă singura jertfă, pe care Hristos a adus-o la cruce nu este suficientă, ce este atunci suficient? Cât de multe jertfe mai trebuie aduse pe altarele catolice? Catholicismul insistă într-adevăr că singura jertfă a lui Hristos nu este suficientă, însă el nu poate și nici nu va spune câte liturghii mai trebuie citite, câte mătăanii (rozariu) trebuie făcute, câte pomeni trebuie făcute și cât timp trebuie să petreacă fiecare în purgatoriu, înainte să fie anulată vina și sufletul în sfârșit ajunge în cer. Să privim mai exact ce învață Biserica Catolică:

În ceasul morții tale toate liturghiile sfinte, pe care le-ai ascultat cu multă atenție, vor fi mângâierea ta cea mai mare.

Fiecare liturghie te va însoți la judecată și se va ruga pentru tine pentru iertare [cu cât succes?].

Prin fiecare liturghie poți micșora [în ce măsură?] mai mult sau mai puțin [vag, nesigur] pedeapsa, în funcție de ceea ce pledează pentru tine [Cum se evaluează?] ...

Prin jertfa sfântă Domnul nostru Isus Hristos face ceva împotriva multor [Care? De ce nu împotriva tuturor?] neglijențe și omisiuni ale noastre ...

Prin faptul că tu ascuți cu evlavie liturghiile sfinte, produci pentru sufletele din purgatoriu cea mai mare posibilă ușurare ... Tu scurtezi [Cât de mult?] șederea ta în purgatoriu cu fiecare liturghie.¹

Dogma romano-catolică vorbește un limbaj clar: moartea lui Hristos la cruce nu este, așa cum spune Biblia, jertfa adusă odată pentru totdeauna pentru păcat, ci este numai instaurarea acesteia. Chiar și după ce Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat triumfător, rămâne un munte imens de mare de vinovăție, care trebuie achitată prin nenumărate liturghii – la care nu trebuie uitate pomenile, faptele bune, mătăniile, suferința aici și în purgatoriu. Incontestabil aceasta este o altă evanghelie decât aceea pe care a predicat-o Pavel și despre care dă mărturie întreaga Biblie. De aceea nu poate dăuna să amintim cele de care ne atenționează Pavel:

Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema. (Galateni 1.8)

În loc de credința în Acela care oferă viața veșnică ca dar de har, învățătura liturghiilor catolice așează actul de a mânca din pâine și a bea din vin, la care se pretinde că pâinea și vinul devin trupul și sângele lui Hristos printr-o transformare magică. Prin aceasta mântuirea nu se mai realizează prin jertfa definitiv valabilă a lui Hristos la cruce, ci prin preotul catolic, care printr-un lanț nesfârșit de repetări aduce trupul și sângele lui Hristos ca jertfă și îi lasă pe credincioși să ia parte la ele. Deci liturghia minimalizează valoarea jertfei lui Hristos, care totuși era așa de deplin valabilă atunci când El „prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14); și ea contrazice învățătura biblică, că El „printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți”.

Însă liturghia anulează și învierea lui Hristos, căci prin ea trupul de înviere nemuritor al lui Hristos, care nu mai conține sânge (Luca 24.39), deoarece el a fost vărsat la moartea Sa pe cruce, se transformă din nou într-un trup muritor din carne și sânge. Și de asemenea și prin aceasta jertfa Lui ar fi nulă și fără valoare. Mii de oameni s-au lăsat mai bine să fie arși pe rug, decât să se declare de partea învățăturilor false, care tăgăduiesc locurile din Scriptură ca acestea:

Căci Hristos ... a intrat ... chiar în cer ... nu ca să Se aducă jertfă pe Sine Însuși de mai multe ori ... fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori ... dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa. ... prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna...
El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.

¹ The Fatima Crusader, The Official Publication of The International Fatima Rosary Crusade, Noi./Dec. 1986, »The Tremendous Value of the Holy Mass«, pag. 21.

Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți ... Acesta este legământul ... zice Domnul ... nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor. Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat. (Evrei 9.24-10.18).

Conform învățaturii romano-catolice, participarea trupească la sacramentele liturghiei produce binecuvântări spirituale. În privința aceasta ea se referă la două afirmații ale lui Hristos: 1. El a spus odată unei grupe de iudei necredincioși: „dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6.53). 2. Când la ultima cină El a luat pâine și vin, El a zis ucenicilor Lui: „luați, mâncați; acesta este trupul Meu ... Beți toți din el ... acesta este sângele Meu” (Matei 26.26-28). Dar dacă se citește atent acest pasaj, devine clar ceea ce chiar și o minte sănătoasă spune: Hristos nu a vorbit aici despre consumul canibalic al trupului său real și al sângelui. De asemenea, El niciodată nu a învățat că o astfel de practicare ar putea contribui la mântuirea proprie.

Remarcabil în acest context este în primul rând că în aceeași discuție Hristos a spus că aceia care vor crede în El vor avea și viața veșnică. Prin aceasta El a arătat clar, că „a mânca” și „a bea” înseamnă de fapt „a crede”. Este necesar să se creadă că El, Creatorul universului, nu a venit pe pământ ca fantomă sau ca trup spiritual, ci ca Om din carne și sânge, ca realmente să moară pentru păcatele noastre:

*Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nicidecum nu va flămânzi și cine crede în Mine nicidecum nu va înseta.
Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul și crede în El să aibă viața eternă; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.
Cine crede în Mine are viața eternă. Eu sunt pâinea vieții.
Duhul este cel care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh și sunt viață (Ioan 6.35,40,47-48,63).*

În afară de aceasta, în acest context este interesant, că Isus stătea cu trupul între ucenicii Săi, când a spus despre pâinea, pe care o ținea în mână: „Acesta este trupul Meu”. Niciunul din ucenicii prezenți nu ar fi ajuns la gândul că în acel moment pâinea a devenit trupul Lui real, pe care ei îl aveau neschimbat înaintea ochilor lor. Dar El nici nu a spus, că această pâine va deveni mai târziu trupul Lui. „Acesta este trupul Meu.” Acestea erau cuvintele Lui. Deci această afirmație poate fi interpretată numai așa, că pâinea și vinul trebuie înțelese ca simbol pentru trup și sânge.

În Biserica Catolică este mândria, că se dă crezare lui Hristos. Regula de bază pentru diferențiere, când un pasaj biblic trebuie înțeles textual sau figurat, spune că totul trebuie luat în sens textual, atâta timp cât prin aceasta nu se răspândește ceva absurd sau se complică în contradicții. Este desigur absurd să se afirme că Hristos prezent în trup a prezentat pâinea, pe care o ținea în mână, ca trup real al Său. De asemenea nu are nici un sens să se multiplice la nesfârșit pretutindeni în lume trupul lui Hristos, așa că milioane de oameni totdeauna și tot

mereu mănâncă din el. Prin aceasta Hristos nici măcar nu ar fi luat în sensul adevărat al cuvântului, căci un astfel de «trup magic» nici nu ar fi adevăratul trup al Lui.

Cine ar crede pe Hristos în sens textual, dacă El spune, că El fi pâinea, care s-a coborât din cer, sau, pâinea, pe care El o va da, ar fi carnea Sa? La fel de puțin El este un păstor în sensul real al cuvântului, și noi nu suntem oi în adevăratul sens al cuvântului (Ioan 10.11). Este El efectiv o ușă (versetul 7) sau literalmente lumina (Ioan 8.12)? Dacă înțelegem textual mâncatul trupului și băutul sângelui, atunci contrazicem veste bună, pe care Hristos dorește s-o răspândească: mântuirea vine prin credința în ceea ce El a înfăptuit, și nu printr-un act exterior, pe care noi îl facem.

Prin această învățătură rătăcitoare despre transsubstanțiere, mântuirea este întrețesută cu un act exterior, la care noi nu știm de câte ori el trebuie repetat. Cu el noi luăm și carnea și sângele lui Hristos din timpul dinaintea morții și învierii Sale. Drept urmare mântuirea niciodată nu este completă, și preotul trebuie mereu să transforme pâinea și vinul în trup și sânge, pentru ca să poată fi oferite și luate în permanentă repetare în cadrul liturghiei. Această transformare magică poate fi făcută numai de un preot catolic pe un altar catolic. De aceea mântuirea pentru un catolic nu depinde de credința personală în Hristos înviat și glorificat, și nici de o relație personală cu El, ci de relația cu biserica și de participarea la sacramentele oferite de ea, producătoare de mântuire. Aceasta este o învățătură convenabilă lui antihrist (vezi 1 Ioan 4.3).

Hristos vine mereu în carne la miile de altare catolice pretutindeni în lume, în timp ce hostia se transformă în trupul Lui. Acum El nu mai are numai un singur trup fizic, așa cum învață Biblia, ci «trupul» Său este prezentat în același timp în mii de locuri diferite. Ca și Dumnezeu, Hristos este un Duh atotprezent, dar un trup atotprezent nu există.

În biserica pariziană Sacré-Coeur (inima sfântă), care este construită sus pe Montmartre, se distribuie vizitatorilor o foaie informativă, în care printre altele se spune:

Peste altarul înalt din Monstranz, care conține pâinea, care prin liturghie a devenit trupul lui Hristos, este expusă solemn acolo începând din 1885 pentru venerarea neîntreruptă ziua și noaptea. Fiecare, care ia parte la această închinare este o verigă de legătură între Hristos și oamenii din împrejurările lui zilnice, ai țării sale și ai lumii întregi, la care ajută spre amintire privirea de aici de sus.

Chiar și după ce botezului și liturghiei li se atribuie puteri mistice, totuși ele nu sunt suficiente. Catholicismul rămâne pe poziția: împăcarea prin sângele de la cruce nu este încă o curățire completă de păcate și nu eliberează de pedeapsa necesară. Sunt necesare și alte ritualuri și eforturi. Ca să ajungi în cele din urmă în cer, omul trebuie să facă mult mai mult: fapte bune, rugăciuni, mătăanii, mortificarea trupului (trăirea ascetă) și să se roage mereu făcând mătăanii. Această enumerare poate fi continuată în funcție de bogăția de imaginație a acelor care inventează mereu „mijloace de har” pentru biserică. Și nimeni – nici măcar papa însuși – nu poate calcula când au fost citite suficiente liturghii, s-a suferit suficient mortificarea trupului și s-au făcut suficiente rugăciuni însoțite de mătăanii. Catholicismul nu

oferă niciodată oprire acestei îndeletniciri, nu spune când este de ajuns. Și biserica se învâluie în mod ciudat în tăcere cu privire la această întrebare foarte importantă.

Nota redacției

Redacția mesagerul-creștin este răspunzătoare pentru publicarea articolului de mai sus. Aceasta nu înseamnă că neapărat ea este de acord cu toate celelalte gânduri ale autorului publicate (desigur cu excepția articolelor publicate de redacție) și dorește să atragă atenția, să se țină seama de toate gândurile și practicile autorului, pe care el le face cunoscut în alte locuri. „Cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).